

ROMÂNIA
Avocatul Poporului

Str. George Vraca nr. 8, Sector 1, București
www.avp.ro

Tel.: +40-21-312.71.01, Fax: +40-21-312.49.21, E-mail: avp@avp.ro
Tel. dispecerat: +40-21-312.71.34, E-mail: petitii@avp.ro

AVOCATUL POPORULUI

REGISTRATURĂ GENERALĂ

IEȘIRE Nr. 3087 / 24 OCT 2025

Doamnei Elena-Simina TĂNĂSESCU,

Președintele Curții Constituționale

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

REGISTRATURĂ JURISDIȚIONALĂ

NR. 12405 / 24 OCT 2025

În conformitate cu dispozițiile art. 146 lit. a) din Constituția României și ale art. 15 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, republicată, vă transmitem alăturat, obiecția de neconstituționalitate referitoare la **Legea pentru modificarea art. 425 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (Pl-x nr. 120/2022; L67/2022).**

Vă asigur, Doamnă Președinte, de înalta mea considerație.

Avocatul Poporului

Renate WEBER

ROMÂNIA
Avocatul Poporului

Str. George Vraca nr. 8, Sector 1, București
www.avp.ro

Tel.: +40-21-312.71.01, Fax: +40-21-312.49.21, E-mail: avp@avp.ro
Tel. dispecerat: +40-21-312.71.34, E-mail: petitii@avp.ro

În conformitate cu dispozițiile art. 146 lit. a) din Constituția României și ale art. 15 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, republicată,

**Avocatul Poporului formulează,
în termenul legal prevăzut de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare,
prezenta**

***Obiecție de neconstituționalitate
referitoare la Legea pentru modificarea art. 425 alin. (1) lit. b) din Legea
nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (Pl-x nr. 120/2022; L67/2022)***

Dispozițiile *Legii pentru modificarea art. 425 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (Pl-x nr. 120/2022, L67/2022)* contravin prevederilor art. 1 alin. (5), art. 21 alin. (3), art. 24, art. 129 din Constituție și art. 6 alin. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, pentru următoarele argumente:

1. Încălcarea dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare

Articolul unic din Legea pentru modificarea art. 425 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă are următorul conținut: *La articolul 425 alineatul (1) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, cu modificările și completările ulterioare, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins: „b) considerentele, în care se vor arăta obiectul cererii, expunerea situației de fapt reținută de instanță pe baza probelor administrate, motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază soluția, arătându-se atât motivele pentru care s-au admis, cât și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților.”*

Forma actuală a art. 425 alin. (1) din Codul de procedură civilă prevede că: „(1) Hotărârea va cuprinde: b) considerentele, în care se vor arăta obiectul cererii și **susținerile pe scurt ale părților**, expunerea situației de fapt reținută de instanță pe baza probelor administrate, motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază soluția, arătându-se atât motivele pentru care s-au admis, cât și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților”.

În consecință, Legea pentru modificarea art. 425 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă a eliminat din considerentele hotărârii judecătorești **mențiunea referitoare la „susținerile pe scurt ale părților”**, fiind menținute celelalte elemente obligatorii referitoare la obiectul cererii, expunerea situației de fapt reținută de instanță pe baza probelor administrate, motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază soluția, motivele pentru care s-au admis, cât și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților.

Motivarea unei hotărâri trebuie să fie clară și precisă, să se refere la probele administrate în cauză și să fie în concordanță cu acestea, să răspundă în fapt și în drept la toate **pretențiile formulate de către părți**, să conducă în mod logic și convingător la soluția din dispozitiv. Hotărârea instanței trebuie să cuprindă, ca o garanție a caracterului echidistant al procedurii judiciare și al respectării dreptului la apărare al părților, motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței, precum și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților, conform art. 425 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă. Considerentele hotărârii, reprezentând explicitarea soluției din dispozitiv, sprijinul necesar al acestuia, fac corp comun cu dispozitivul și intră la rândul lor sub incidența autorității de lucru judecat, în privința părților și a obiectului litigiului. deopotrivă în autoritate de lucru judecat, raportat la părțile din dosar și obiectul cauzei. Din economia textului legal mai sus menționat reiese obligația instanței de a-și motiva hotărârea, hotărâre care, potrivit art. 425 din Codul de procedură civilă, va cuprinde și motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței, **precum și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților**, cum s-a reținut anterior, însă față de partea care a formulat cererea introductivă și celelalte părți în cauză.

Motivarea unei hotărâri judecătorești reprezintă expresia raționamentului juridic al instanței și constituie o garanție fundamentală a respectării dreptului la un proces echitabil, astfel cum acesta este consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituția României și de art. 6 par. 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. În acest context, **reținerea și analizarea susținerilor părților în conținutul hotărârii judecătorești devine o cerință esențială pentru asigurarea transparenței actului de justiție și pentru validarea caracterului contradictoriu al procedurii.**

Instanța are obligația nu doar de a menționa, ci și de a examina argumentele de fapt și de drept invocate de părți, precum și probele administrate în susținerea acestora. **Omisiunea de a valorifica sau de a răspunde motivat la apărările formulate echivalează cu o negare a dreptului la apărare și poate fi calificată drept o încălcare a principiului echității procesului.** În acest sens, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat în mod constant că o hotărâre judecătorească trebuie să indice, într-o manieră suficient de clară, motivele care au determinat soluția pronunțată, iar instanța are obligația **de a analiza în mod efectiv argumentele esențiale prezentate de părți.** Întinderea obligației privind motivarea poate varia în funcție de natura deciziei și trebuie analizată în lumina circumstanțelor speței: trebuie să se țină seama în special de diversitatea motivelor, pe care un justițiabil le poate ridica în instanță și de diferențele din statele contractante în materie de dispoziții legale, cutume, concepții doctrinare, prezentarea și redactarea hotărârilor și deciziilor (*Cauzele Ruiz Torija împotriva Spaniei, pct. 29 și Hiro Balani împotriva Spaniei, pct. 27*).

Analiza susținerilor părților nu reprezintă o simplă formalitate, ci o condiție de validitate a actului jurisdicțional. Aceasta asigură controlul public și procesual asupra activității instanței și permite părților să înțeleagă rațiunea soluției, garantând totodată posibilitatea exercitării efective a căilor de atac.

Prin urmare, includerea și analiza motivată a susținerilor părților în structura hotărârii judecătorești reprezintă nu doar o exigență procedurală impusă de normele interne, ci și o manifestare concretă a principiilor constituționale și convenționale privind dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil. Această obligație contribuie la consolidarea calității actului de justiție, la întărirea încrederii publice în sistemul judiciar și la realizarea efectivă a rolului instanței de garant al legalității și echității în raporturile juridice deduse judecătii.

Dispozițiile art. 6 alin. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor și a libertăților fundamentale precum și jurisprudența constantă a Curții europene de contencios a drepturilor omului, rezultată în special din cauzele împotriva României (Albina, Buzescu, Dima, Bock și Palade) instituie dreptul la un proces echitabil din perspectiva obligativității **instanțelor de a proceda la un examen efectiv al tuturor observațiilor și argumentelor prezentate de părți și de a motiva hotărârea pronunțată prin prisma acestor elemente.** Astfel, în **Cauza Buzescu împotriva României** Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reiterat faptul că efectul art. 6 alin. (1) din Convenție este, *inter alia*, să acorde unui „tribunal” atribuția de a efectua o **examinare corespunzătoare a afirmațiilor**, motivelor și probelor, fără a prejudicia evaluarea sau relevanța acestora pentru hotărârea luată, având în vedere că nu este în competența Curții să examineze dacă motivele sunt întrunite în mod corespunzător. De asemenea, așa cum se reține în

hotărârea pronunțată în Cauza **Albina c. României**, dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6 par. 1 din **Convenția europeană a drepturilor omului**, include, printre altele, și **dreptul părților de a prezenta observațiile pe care le consideră pertinente pentru cauza lor**. Întrucât **Convenția** nu are drept scop garantarea unor drepturi teoretice sau iluzorii, ci drepturi concrete și efective, **acest drept nu poate fi considerat efectiv decât dacă aceste observații sunt în mod real „ascultate”, adică în mod corect examinate de către instanța sesizată**. Altfel spus, **art. 6 implică mai ales în sarcina instanței obligația de a proceda la un examen efectiv al mijloacelor, argumentelor și al elementelor de probă ale părților, cel puțin pentru a le aprecia relevanța** (Perez c. Franței și Hotărârea Van der Hurk c. Olandei).

Considerentele hotărârii judecătorești reprezintă motivele în fapt și în drept care au format convingerea instanței adoptarea soluției. În cadrul considerentelor, prezentarea, pe scurt, a susținerilor părților *”permite verificarea respectării principiului contradictorialității dezbaterii și a dreptului la apărare”*¹.

Prin soluția legislativă preconizată, respectiv de **eliminare a susținerilor, pe scurt, ale părților, din cadrul considerentelor**, norma nu va mai permite verificarea respectării principiului contradictorialității dezbaterii, **fiind astfel susceptibilă a încălca atât principiul dreptului la un proces echitabil, consacrat de art. 21 alin.(3) din Constituția României și art. 6 alin. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cât și cel al dreptului la apărare, consacrat de prevederile art. 24 din Legea fundamentală**.

Obligația de a motiva hotărârea (deși nu este explicită în Constituție, este o componentă esențială a procesului echitabil, confirmată de jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului, așa cum am arătat mai sus) implică nu doar expunerea raționamentului judecătorului, ci și **raportarea acestuia la pretențiile și apărările concrete ale părților**. Motivarea devine superficială, incompletă și abstractă dacă nu se reține ce argumente ale părților au fost acceptate sau înlăturate.

De asemenea, avem în vedere că acest element cu privire la *„susținerile pe scurt ale părților”* trebuie coroborat cu unul dintre cele mai importante efecte ale hotărârii judecătorești, respectiv autoritatea de lucru judecat. În conformitate cu art. 430 alin. (2) C.pr.civ. *„autoritatea de lucru judecat privește dispozitivul, precum și considerentele pe care acesta se sprijină, inclusiv cele prin care s-a rezolvat o chestiune litigioasă”*. Pe de altă parte, autoritatea de lucru judecat presupune verificarea unei triple identități: de părți, de obiect și de cauză. Prin raportare la aceste

¹ *Noul Cod de procedura civila. Comentat și adnotat. Volumul I. Ediția a I-a, Ediție coordonată de Viorel Mihai Ciobanu și Marian Nicolae, Editura Universul Juridic, București, 2013, pag.924.*

elemente, susținerile părților ar influența constatarea existenței sau nu a autorității de lucru judecat prin verificarea, în concret, a ceea ce s-a invocat sau învederat de către părți și ceea ce s-a soluționat de către instanță.

Lipsa acestor elemente, în conținutul hotărârii judecătorești, ar îngreuna verificarea și aplicarea autorității de lucru judecat, aspect ce intră, de asemenea, în conceptul de proces civil echitabil. Chiar dacă în cazul părților se poate afirma că acestea pot cunoaște conținutul cererilor și apărărilor pentru că au acces la piesele dosarului, trebuie menționat că potrivit noului Cod de procedură civilă hotărârea este opozabilă și față de terți, producând efecte în privința lor, până la proba contrară [art. 435 alin. (2) C.proc.civ.]. Or, pentru a avea posibilitatea reală și efectivă de a face proba contrară celor reținute în hotărâre, terții ar trebui să cunoască conținutul solicitărilor și apărărilor părților, evaluând în acest mod dacă există chestiuni care nu au fost epuizate în litigiul finalizat prin hotărârea ce li se opune.

În plus, eliminarea din considerentele hotărârilor a *susținerilor pe scurt ale părților* este de natură a conduce la încălcarea dreptului la un proces echitabil, întrucât prin lipsa acestora, nu poate fi dovedit/demonstrat faptul că, *pe de o parte*, drepturile și obligațiile părțile au fost respectate, iar *pe de altă parte*, că acestea au fost ascultate și că instanța a ținut cont de susținerile, apărările și argumentele acestora, cu respectarea principiului contradictorialității, astfel cum este reglementat de prevederile art. 14 din Codul de procedură civilă.

Concluzionând cele de mai sus, se poate reține că lipsa susținerilor pe scurt ale părților nu poate dovedi faptul că instanța și-a întemeiat hotărârea numai pe motive de fapt și de drept, pe explicații sau pe mijloace de probă care au fost supuse, în prealabil, dezbaterii contradictorii.

Principiul contradictorialității în procesul civil presupune ca orice aspect privitor la litigiu să fie pus în discuția părților, iar actele de procedură și înscrisurile să fie comunicate între acestea, în condițiile legii, astfel încât să aibă posibilitatea de a-și exprima opinia în legătură cu problemele de drept substanțial sau de drept procedural ori de fapt în dezbateri.

Între principiul contradictorialității, principiul dreptului la apărare și principiul egalității părților în procesul civil există o relație indisolubilă, primul constituind o garanție a respectării celorlalte două principii.

Principiul contradictorialității guvernează atât faza judecății propriu-zise, cât și faza executării silite (...) De asemenea, această regulă de drept fundamentală trebuie respectată în toate etapele judecății propriu-zise, cu excepția etapei deliberării și a pronunțării hotărârii judecătorești, hotărârea urmând a se comunica, însă, din oficiu părților, în copie, chiar dacă este definitivă, potrivit art. 427 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Principiul contradictorialității constituie o garanție a unui proces echitabil prin prisma exigențelor cerute procedurii de judecată propriu-zise de art. 6 alin. (1) din Convenție.

În procesul civil, părțile au posibilitatea legală de a participa în mod activ la desfășurarea judecății, atât prin susținerea și dovedirea drepturilor proprii, cât și prin dreptul de a combate susținerile părții potrivnice și de a-și exprima poziția față de măsurile pe care instanța le poate dispune. Aceste drepturi legale ale participanților la judecată sunt asigurate prin respectarea principiului fundamental al procesului civil, în speță, principiul contradictorialității. **Pentru asigurarea contradictorialității în procesul civil, instanța are obligația de a pune în discuția părților toate aspectele de fapt și de drept pe baza cărora va soluționa litigiul. Nerespectarea acestui principiu, care asigură implicit și respectarea dreptului la apărare, este sancționată cu nulitatea hotărârii.**

Noțiunea de proces echitabil presupune respectarea și aplicarea atât a principiului contradictorialității, cât și a dreptului la apărare, iar potrivit art. 20 din Codul de procedură civilă, judecătorul are îndatorirea să facă respectate și să respecte el însuși principiul contradictorialității și celelalte principii ale procesului civil.

Contradictorialitatea constă în posibilitatea conferită de lege părților de a discuta și combate orice element de fapt sau de drept al procesului civil. Existența fundamentală a contradictorialității impune cerința ca nicio măsură să nu fie ordonată de instanță înainte ca aceasta să fie pusă în discuția contradictorie a părților, pentru că nicio măsură nu poate fi dispusă de judecător fără a acorda părților dreptul de a se apăra, asigurându-le acestora posibilitatea de a-și susține și de a-și argumenta cererile, de a solicita administrarea de probe, respectiv de a combate susținerile adversarului, nerespectarea principiului contradictorialității și al garantării dreptului la apărare fiind sancționată cu nulitatea hotărârii.

Contradictorialitatea se regăsește în numeroase dispoziții legale și este actuală în toate fazele și etapele procesului civil, însemnând posibilitatea acordată părților de a discuta și argumenta orice chestiune de fapt sau de drept care apare în cursul procesului civil, la inițiativa lor sau a instanței, în scopul pregătirii pronunțării și susținerii hotărârii. În acest sens, legea prevede că președintele completului de judecată este obligat să dea cuvântul ambelor părți asupra chestiunilor deduse judecății sau asupra împrejurărilor de fapt sau de drept pe care înțelege să le ridice din oficiu în timpul dezbaterilor. **Respectarea acestui principiu are o importanță deosebită în realizarea justiției prin procesul civil, deoarece asigură realizarea dreptului constituțional la apărare al părților din proces și contribuie la stabilirea adevărului.**

2. Încălcarea art. 129 din Constituție privind folosirea căilor de atac

~~Motivarea unei hotărâri judecătorești este indisolubil legată de posibilitatea exercitării~~ controlului judiciar. Astfel, fără a cunoaște temeiul exact pentru care propriile susțineri, dovezi sau apărări au fost ignorate sau respinse, partea vătămată nu poate formula în mod eficient și pertinent motivele de apel sau de recurs. Instanța superioară nu poate efectua un control real și efectiv, deoarece nu poate stabili dacă judecătorul fondului a respectat principiul *devoluțiunii* (în apel) sau dacă hotărârea este lovită de vreo cauză de casare (în recurs). Ca atare, dreptul la exercitarea unei căi de atac devine iluzoriu în lipsa unei motivări adecvate care să cuprindă și susținerile, pe scurt, ale părților.

Prezentarea, pe scurt, a susținerilor părților, este necesară pentru **fundamentarea formulării căilor de atac**. O motivare completă, care include un răspuns la argumentele părților, este esențială pentru buna funcționare a sistemului judiciar. Partea care cade în pretenții trebuie să înțeleagă clar **raționamentul** care a stat la baza soluției, pentru a putea formula în mod efectiv și pertinent criticile în apel sau recurs. Fără a cunoaște motivul pentru care propriile susțineri au fost respinse, calea de atac devine inefficientă.

În context, se poate reține faptul că lipsa susținerilor părților, pune partea care are interes să exercite o cale de atac în imposibilitatea de a formula apărări corespunzătoare sau de a-și argumenta temeinic și legal calea de atac.

Menționarea pe scurt a susținerilor părților, în motivare, permite instanței de control judiciar (apel sau recurs) să determine dacă prima instanță a **soluționat toate apărările invocate** și a **raportat motivele de fapt și de drept** ale soluției la întreaga situație dedusă judecății.

Mai mult, în absența susținerilor părților, instanța de judecată investită cu soluționarea unei căi de atac nu are posibilitatea să constate din considerentele hotărârii:

- motivele de fapt și de drept pe care părțile și-au întemeiat pretențiile și apărările, precum și mijloacele de probă pe care au înțeles să le folosească;
- dacă s-a respectat obligația părților de a expune situația de fapt la care se refereau pretențiile și apărările lor în mod corect și complet;
- punctul de vedere propriu al unei părți față de afirmațiile părții adverse cu privire la împrejurări de fapt relevante în cauză;
- dacă părțile au discutat și argumentat orice chestiune de fapt sau de drept invocată în cursul procesului de către orice participant la proces, inclusiv de către instanță din oficiu;
- dacă instanța a supus discuției părților toate cererile, excepțiile și împrejurările de fapt sau de drept invocate.

În calea de atac, instanța de control judiciar nu se poate rezuma la enunțarea hotărârii adoptate de instanța anterioară, întrucât nu este scutită de obligația de a examina problemele invocate, de regulă, prin motivarea căii de atac ~~ori apărările susținute nemijlocit în fața sa~~; chiar și atunci când își însușește demonstrația juridică din hotărârea examinată, instanța este ținută să coreleze motivarea hotărârii cu criticile susținute prin motivele căii de atac cu care este investită; prezentarea rațiunilor pentru care se confirmă soluția atacată subzistă chiar și în ipoteza art. 476 alin. (2) din Codul de procedură civilă, **motivarea corespunzătoare a hotărârii judecătorești reprezentând o importantă garanție a unei proceduri echitabile**².

În ceea ce privește incidența **art. 1 alin. (5) din Constituție**, prin Decizia nr. 22/2016 Curtea a reținut că una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative. În acest sens, Curtea a constatat că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de clar și precis pentru a putea fi aplicat. De aceea, "nerespectarea normelor de tehnică legislativă determină apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii" (Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012, și Decizia nr. 448 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 5 din 7 ianuarie 2014); de aceea, respectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative se constituie într-un veritabil criteriu de constituționalitate prin prisma aplicării art. 1 alin. (5) din Constituție (ad similes, a se vedea Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, precitată, sau Decizia nr. 17 din 21 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 30 ianuarie 2015, paragrafele 95 și 96).

Argumentele din Expunerea de motive potrivit cărora prezentarea pe scurt a argumentelor părților ar fi de natură să îngreuneze activitatea instanțelor nu justifică încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale, în condițiile digitalizării continue a sistemului judiciar. În contextul digitalizării sistemului judiciar, eliminarea din conținutul hotărârii judecătorești a prezentării succinte, a susținerilor părților nu se poate justifica, întrucât instrumentele digitale permit o sintetizare eficientă și fidelă a pozițiilor procesuale, fără a afecta celeritatea redactării. Dimpotrivă, tehnologia facilitează integrarea automată și structurată a argumentelor relevante ale

² . Hamangiu, R. Hutschneker, G. Iuliu, Recursul în casație și contenciosul administrativ, Ed. Națională S. Ciornei, București, 1930, p. 244, nr. 148, apud M. Tăbărcă, Gh. Buta, op. cit., 2007, p. 699; a se vedea și G. Boroș, O. Spineanu-Matei, op. cit., p. 438

părților, consolidând transparența și calitatea motivării, elemente esențiale pentru garantarea dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare.

În consecință, legiuitorul, pe lângă obligația de a oferi oricărei persoane posibilitatea efectivă de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, trebuie să imprime acestei posibilități un caracter echitabil, inclusiv prin reținerea de către instanțe a argumentelor părților, care să confere plenitudine de exercițiu prin atingerea finalității urmărite. Echitatea procedurii consacrate de art. 21 alin. (3) din Constituție reprezintă o valorificare explicită a dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Față de cele de mai sus, **Avocatul Poporului apreciază că argumentele invocate susțin neconstituționalitatea Legii pentru modificarea art. 425 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (Pl-x nr. 120/2022, L67/2022)** și solicită Curții Constituționale pronunțarea unei decizii de admitere a obiecției de neconstituționalitate astfel cum a fost invocată.

AVOCATUL POPORULUI,

RENATE WEBER

